

Szerkesztőségi szállás.

Aldunator 5. sz. 2-dik emelet.

Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reclamatiók a „Handabanda” szerkesztőségéhez czimzendők.

Megjelenik e lap

míg meg nem bukik, minden szombaton féleven.

Ara megfizethetlen tartalmához mérve, nevetséges olcsó t. i.

Egész évre 6 ft. félévre 3 frt. negyedévre 1 frt. 50 kr. o. é.

Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:

A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utca 7.dik szám) Ráth Mór könyvkereskedése a vas-tuskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

I D Y L L.

Hogy Bücherrevisor voltam
Gúny között szememre hányod!?
Szegény bolond! hisz' csak akkor
Éltem földi boldogságot.

Előmbe tevék rakásra
A mi dicső, a mi hires,
Én pedig turkáltam bennök,
Kiválasztám a mi — jeles.

Találtam is szépet, nemest
Tanulságost mulattatót
Megunva Tekarit — elő
Vettem Verulami Bakót.

Ha az angol nagyon mély volt
Magasra vitt a francia —
A sváb — német humor után
Megrikatott Italia.

Ha a lyra felizgatott,
S kedélyem magasbra hígott —
Elővettem Gizót, Tiért,
Vagy más ilyen szamárságot!

Végre midőn a tudomány
S belletriával jólaktam
Észben és szivben gazdagon
A burg színházba ballagtam.

A szinpadon Schäkspir, Góthe
Csupa erő, classicitás —
Mellettem jobbról és balról
Ifjuság, elasticitás.

Színház után jó vacsora,
Nyugodt kedély, jó sör, bor!
S oh csoda! együtt mulattak:
A szerkesztők s a revisor.

Szegény bolond! hisz csak akkor
Éltem földi boldogságot —
Midőn csak revideáltam
De más írta az ujságot.

Most Gneist, Roscher Gizó helyett
Rotteckből ojtott gyümölcsök —
Egy-egy politicus görény
Egy-egy aestheticus hörcsök.

Vagy: Tóth Kálmán legendája!
(Azt mondják: hogy szörnyen hatott,
Paduában ilyen műért
Adják a doctor-kalapot.)

Akademi felolvasás
Eredetien fordítva —
Ha az író falun lakik
Poreziónkint elordítva.

Irodalmi szalma-kazal
Ha egy vagy más bele turkál
Duellum! az egyik le lú
A másik meg parodizál.

Hátad megett cím-lexicon
Avagy betyár pofozkodás,
Ijesztő club-circuláre
Mint már itt lovagi szokás.

Szegény bolond! én vethetném
Szemedre e boldogságot...
Én ma is örömmel venném
A régi revisorságot.

HANDBANDA

pro doma sua. *)

Programmunkban kimondottuk, hogy feladatunkül tüztük ki: „**nevetségessé tenni — a mi nevetségessé,**“ s többi között „**a hősködő Donquixottokat, a lovagiasság színe alatti betyárságot.**“

Imé itt van egy fenséges alkalom szólni **az irodalmi körben uralkodó párbajdivatról:**

Kákay Aranyos név alatt az országgyűlési fény- és árnyképekben nem egy képviselőt jellemeztünk úgy, hogy — azt hízelgésnek nem vehette; a Handabanda hét heti folyama alatt is több, kisebb nagyobb személyiséget illetünk többé kevésbé kelletlen élezzel (senki **becsületét** nem bántván; mint önként értetődik) és egyiknek sem jutott eszébe azért párbajra hívni: hanem szelleműs bajtársunk, a **Bolond Miska** párbajra hívott ki azon polemia végett, melyet ő vitt a személyeskedés tereére, előadván olvasóinak, hogy ő sántát, bénát iriggyel, de a mi kenyerünket nem; hogy ő sokat nem tud, nem is akar tudni, a mihez mi értünk; hogy mi Bücherrevisor is voltunk; hogy húzzuk mint a parancsolat; és meleg ágyunk van mindezért! — és imé egy kis rípostunk után alig ütöttünk körmére, fölajdul, félreveti természetes fegyverét, a tollat, s hogy kikerülje a szellemi harcot, s elhallgattassa kellemetlen hangunkat — párbajra hívta ki.

A párbajt el nem fogadtuk. Mert a párbaj következtése, a lovagias kibékülés parodiája, mely után hallgatnunk illenék a Bolond Miska csinjai és binjairól. De a mi feladatunk — a Bolond Miska nagyra nőtt szarvaeszkáit tördelni, s ez által a közvélemény s irodalom gyógyításához járulni.

Ez azon nóta, melynek kótája folyvást előttünk fekszik, s melyet húzunk, mint a parancsolat! És e nótát három — a — táncz módjára, még soká akarjuk jártni Bolond Miskával — és így vele vivnunk s kibékülnünk programmunk ellen fogna lenni.

E párbajt el nem fogadtuk továbbá **elvből**, mert hadat üzentünk, s nem vetjük magunkat alá a nálunk grassáló állólovagiasság ezen nevetségességének, melyet eléggé jellemez azon körülmény, hogy ámbár minden két hétben fordul elő legalább egy párbaj az írók közt, azért mégis mindnyájan ép kézlábbal, jó egészségben sétálunk a váci-utczában, a mi magában ugyan igen örvendetes, (nagy bűn is volna a haza ellen, ha a haza nagy férfiai egymást komolyan megölnék) — hanem ezen örvendetes körülménynek tulajdonítandó, hogy az írói párbajok már gúnytárgyává lőnek, annyira, hogy az ember még imádottja előtt sem nyer valami vitézi nymbust, ha párbajra ment ki; s általános tudalomba ment át egyik íróársunk ama súlyos mondata: „**Ismerjük azokat az irodalmi pisztolyokat!**“

Az igaz, hogy magunkkal ellentétbe látunk jöttnek, a mennyiben alig pár hét előtt magunk is, még pedig kettős párbajt vívtunk; de tettük ezt **legfőképp** azért, hogy megmutassuk, hogyha majdan a párbaj-visszaélés és duellum-komédia ellen mint műveletlen társadalmi viszonyaink egyik kinövése ellen sik-

*) Tóth Kálmán ur párbajra hívott ki; mit elutasítunk magunktól. Balázs Sándor és Dobsa Lajos urak, mint Tóth Kálmán ur megbízottai azt kívánták, hogy következő általuk előadott, nyilatkozatot adnánk ki a Sürgönyben, mi meg is történt.

Nyilatkozat.

Ezennel kijelentem, hogy Tóth Kálmán ur s köztem, mint a „Handabanda“ kiadó szerkesztője közt folyó polemia ügyében semmiféle más térre lépni nem fogok, jóllehet Balázs Sándor ur által Tóth Kálmán nevében a journalistikaitól különböző elégtétel nemére, azaz: párbajra felszólítottam. Pest, február 21. 1863.

Kecskeméthy Aurél

ra szállunk, azt nem azért tesszük, mintha félnénk egypár pisztolyal szembe állni. És ezért is kigúnyolt az Üstökös, igen sikerült parodiában; jól is tette; valódi szolgálatot tett a józan észnek; mert lehet-e dicsekednie, s nem kell-e pirulnia józan érzületű komoly embernek, ha nevét még csak összeköttetésbe hozzák is, az ily „lovagias“ eseményekkel, midőn már a nevetség azon culminatiójaig érkezünk el, hogy még a vidéki lapokban is minduntalan olvasunk miképen a Csiribiri Jankó és Kaptafa Matyi közt a färbizésnél eredett „**becsületbeli**“ ügy a „**lovagiasság utján**“ elintéztetett!!

Különös is volna, hogy mi részesei legyünk oly eseményeknek, miket ostorozni hivatásunkül tüztük ki! és ha ezt tennők, ha mi, kiknek e lap kiadásában főczélunk vala társadalmi felszeregeink helyreigazításához járulni, mi a személyes hiúságok bántalma nélkül alig lehetséges; ha mi, kik a nemzeti humbug ellen kardoskodunk bármily alakban mutatkozunk az, s személyek magánérdekeibe mint köz-előítéletekbe kell hogy ütközzünk; ha mi a párbajt fogadjuk el becsületünk mérvül: akkor tekintve generatióunk épen nem alkotmányos érzékenységét, s türelmetlenségét minden héten hat, mindennap egy párbajra kellene elkészülnünk; és — kicsinyenkint minden positióból kiszorítva, a jámbor mindenről hallgatás szerepére kárhóztatva... valóban nem maradna egyéb hátra, mint letennünk a tollat, melynek semmi hasznát nem vehetjük!.. Hiszen a kinek professiója magát érdekessé tenni, hősnek látszani: az fogadja el azon hígvelejű ficsúrok, kopott arszlánok, s járdai elegansok itéletét irányadóul, kiknek szemében a hamis kártyás és zsebtolvaj is, ha megvívott, rehabilitálva van... de mi véletlenül saját érdemünknel fogva olyan állást foglalunk a nyilvános tereen, hogy eddig okunk van remélni, miszerint egyetlen egy ember sem fog kevésbé tisztelni vagy gyűlölni, ha minden dibdabságért párbajt nem vivünk; nem oly esetben midőn a párbajt elfogadni gyávaóság, és elutasítani bátorság.

Hallottunk fülhegygyel biztatásokat, hogy csak a külszin megmentése végett vessük alá magunkat az ismeretlen titkos becsületbiróság itéletének, — nem lesz semmi baj! Köszönjük a gyengéd gondoskodást; de ily bohózatban fölléptetni s szerepeltetni magunkat nem hagyjuk. Vannak dolgok, mik tréfának nagyon komolyak; és vannak pueritiák, miket komolyan venni éretlenség.

Fenyegetéseket is hallottunk; — botrány emlegettetett. De a botrány gyalázata arra esik vissza a ki előidézi; nem szenvedőjére; — botrány történt az irodalomban elég — szerencsét kívánunk annak, ki még néhány esettel szaporítja a botrány-krónikát.

Vajjon nem botrány-e például, hogy Bolond Miska természetesen hazafiúi élezzatból, pelengérré állítja legjelesebb zeneszerzőnket, gúnytárgya gyanánt rajzban örökíti anyagi szegénységét, hogy tanítja csecsemőjét csinadratáznai, azon Erkel Ferenczet, kinek neve a magyar zenészet történetében még akkor is fényleni fog, mikor Tóth Kálmán ur legendáiról azt se fogja tudni a magyar világ, hogy valaha léteztek.

Hanem perse Erkel Ferencz nem viv párbajt, nem arszlánocska, hanem tisztas agg férfiú. Az egészen más!! Itt a lovagiasság szabályaiból egy — **kivétel** áll!

Tóth Kálmánhoz nem szabad nyulni! Neki azonban eddig is ezután is minden szabad legyen! Ebből áll az ő fogalma szerint a lovagiasság, s punctum.

Ezért kedves Bolond Miskám — tetszvéen tetszett velünk polemizálni, személyeskedni; tessék folytatni, mig czélt lát benne. Ha valamelyikünk átlép az ész, illem és becsületkorlátain

azt ítélje el a közvélemény

ez a mi bíránk nem pedig egy önző bornirt, és hiu clique!

Tisztelt félelvéi előfizetőink pedig legye-

nek nyugodtak; akár lesz párbaj akár nem, — a Handabanda meg nem bukik, hanem megbuktatja a **lovagiasság handabandáját.**

Figyelmeztetés előfizetőinkhez!

A Pesti Hirnök beolvad a Handabandába!

A Jelenkor hajdani szerkesztője Helmezy, gyakran panaszkodott, hogy egy N...i vén postamester a Társalkodó (melléklapot) mindig lefoglalja, néhány napig magánál tartja, s csak azután küldi meg az illető előfizetőnek, midőn már a mondott lapban levő rejtett szót (még akkor ugy nevezték a rejtvényt, és rebuszt) meg nem fejtette.

Ilyen vén postamesterünk nekünk a Pesti Hirnök. Legutóbbi számunk alsó képét ugyanis addig elemezte, találgatta, combinálta, mig annak értelmét a leggenialisabb módon nyilvánosságra hozta, s azt egy hosszú politikai vezércikkben körül is irta.

És valóban hajmeresztő felfedezést tőn, melyre magunk is obstupimus, s teteruntque comae!

Tudniillik, mert a Wanderer minap őt urat nevezett, mint a 47-es párt vezéreit, s a Hand. is azt mondá hogy a P. H. vagy öt ember organuma: a P. H. régi szokásában levő számolási pontosságával kisüti, hogy azon képen levő három állat nem egyéb, mint azon őt ur, kiket ő ép oly kegyelettel, a mily tapintattal, nem is áttal megnevezni.

Már ugyan minden grammatista tudja, hogy három nem lehet öt; és így a rebusz tökéletlenül van megfejtve; de ha még hozzá vesszük, hogy a számár alatt positiv tudomásunkra egészen más egyénre czélt a művész intentiója, olyan egyénre, kit a P. H. szerénységéből meg nem nevezett, — következik: hogy a rebuszban levő három állatból marad még csak kettő. No már hogy e kettőből kieszínálhassa a P. H. az ötöt — ezt ámbár insinuatialis művészi képzettségét ez alkalommal fényesen tanusítá — azt még sem hittük volna lehetőknek.

Magunk is megvalljuk, hogy az érintett kép drastikus volta csaknem megközelíti — Hogarth merészségeit, s értelme fölött, melyet annak a P. H. tulajdonit, magunk is utólag csaknem megdöbbsentünk; s megvalljuk, hogy az túl ment a — minek is hívják — határain. De ha egy bolond laptól már rossz néven vett botlás az, hogy nevek nélkül, allegorice, jelez egy köztudomásu situatiot, politikai állapotot: mit szőlünk egy komoly lenni akaró politikai laphoz, mely a bolond lapot száz mérföldre hagyja maga után, mert előkeresi a legtiszteltebb neveket, s addig csüri csavarja a dolgot, mig azt mondhatja:

„világos — hogy a bika — tevé — számár — az és ez!“

No már bocsásson t. collégánk P. H. ur ez alkalommal túl tőn a Handabandán, s oly talentumot árult el egy élezzlaphoz, miszerint kedvünk volna önt a Handabandával való állandó összeolvadásra hívni föl, hanem attól tartunk hogy önnek közremunkálása ellenünk uszitaná a hatalmasokat s utóvégre nyakunkat törné... a mi bizonynyal távol van jóakaró kedélyétől.

Handabanda.

Kalászkok

A Bolond Miskából (5. sz.)

Egész tavasz van már, csakhogy még az elvetett magok nem kelnek.

Hála Isten! látszik hogy az emberek fejelága keményedik.

Hajlonghy ur egy bálban kifecszamította a lábát; se baj, tud ő hason csuszni is.

Élezznek kopott, satyrának értelmetlen.

A rómaiak idejében az emberek pénzért sirtak most már a könyvekért senki sem kap pénzt, hanem a hazudásért.

Azért Miska csinnyán kell bánni avval a sok honfi-könynyel — már nem fizeti ki magát!

A váci utcában a napokban egy nagy tükröt összetörték; bizonyosan — igazat mutatott.

Ha az ember azt nem olvasná, hogy összetörték, bizony azt hinné, hogy a Handabandáról van a szó, melyet egypár pártában maradt, s mosolyogva könyező agg múzsa — talán igazmondásaért — agyon szeretne zuzni.

Azon gyermekek kik egy két éves korukban erőseknek látszanak, szoktak később egy egyszerű véletlenül — meghalni.

Nono Miska! vigyázz — magadra tehát. . .

Egy hangversenyben közelebb „Schlummer Lied“ et adtak elő; hüm, mintha a nélkül is nem volnának elegenden, a kik szeretnének bennünket — elaltatni.

És hogy ébren maradjunk arra nézve bölcsőbb dolgot nem cselekedhetünk, mint ha kezeinket zsebre rakva neki támaszkodunk a falnak, és tátott szájjal báméskodunk a puffitos holdba és a fényes csillagok — nemde?

Nápolyban egy bourbonista lap szerkesztő azelőtt bűvész volt; tehát tulajdonképi hivatásától nem nagyon távozott el a mennyiben most is csak régi mesterségét folytatja, a szemfényvesztést.

Erre is gondoltam valamit, de elhallgatom; mert a Bolond Miska ismét úgy találhatná, hogy a Handabanda vastag étel s megakadhatna a torkán.

Párbaj.

Egy jelentéktelen vita következtében párbaj vivotott legközelebb egy vidéki városban, és egy deli szelid modorú ifju, ki atletai erejéről s mint jó vivó a fővárosban ismeretes volt, abban nyomorékká konzultott. Sajnáljuk az eseményt; még jobban sajnáljuk hogy az elrettentő példa nem a fővárosban hirneves párbaj közvetítő lovagok valamelyikén történt, akkor valószínűleg fölhagynának nevetséges vagy veszélyes mesterségükkel.

Táviratok Lengyelországból.

Kancsukoff orosz tábornok megrohanta N. várost, s miután a fiatalokat, kik valószínűleg az insurgensekhez akartak csatlakozni, összefogdostatta, a várost meggyújtatta, s asszonyokat, gyermekeket legyilkoltatott.

Barbarikoff orosz százados egy dandárral megszállotta Gonia nevű falut, s mivel insurgents fiatalságra nem talált, a véneket, asszonyokat gyermekeket lemészárolta, s a falut leégette.

A lázadó csapatok mindenütt eltűnnek, s másutt előkerülnek.

Jelentés.

A Hon azon indítványa folytán, hogy a tartozásait nem fizető hazánkfiat neveit írjuk ki fekete táblára, hogy olvassa a világ szégyenüket, azonnal siettünk megrendelni azon fekete táblát; de az összes asztalos czéh oda nyilatkozott, hogy oly nagy fekete táblát, minő e célra szükségeltetnék, készíteni nem képesek.

Handabanda,
mint váltó censor.

Szálkák.

* Almásy Pál 10000 frtot adományozott az akademia alaptökéjéhez. É hazafias tett, következő szójátékra lelkesíti a szerkesztőt: „Még mindig vannak kik takarékosak honon, mert fényezésük a hon”. (Nem jó lett volna tán a hon t nagy H val írni? Legalább sokan úgy találják, hogy rájuk nézve a Hon valódi

fényzési cikk. Mi általában is azt hisszük, hogy a hon szükséges vagy hasznos cikkeihez nem tartozik a Hon; — s így az oly fényzési cikk, melyet a hon — mint fölöslegest — könnyen nélkülözhetne. Hanem a Hon szerkesztője más véleményben van; elannyira hogy azt hiszi: a Hon ügye egy a hon éval, — és a hon egy a Honnal; innen ered azon folytonos eszmezavar, melyet a Hon a honban terjeszt.)

A Hon felhívja az egész világot, hogy nevezze meg azon 18 embert, ki a banknál levő tartozását nem fizette meg.

Ha valaki ezer aranyat ad jutalmul, nevezünk még 18,000 embert Magyarországon, kik tartozásait nem fizetik, — a banknak-e vagy másnak — az mindegy.

Mutatvány

„Körutam“ czimű munkából.

„Éljen a haza!!!“

És szent jelszó lebegett mindig előttem, ez dagasztá buzgó honfiu szívem. „A haza mindenek előtt, s mindenek felett! Ez buzdított, hogy elhagyva Etelkét, imádot kedvesem; körútra menjek, hogy művészi szempontból bejárjam a kettős hazát, s hogy tanulmányozzam a népszokásokat, s tájszólásokat, s ezeket részletesen leírva, hazámnak használhassak.

Nem kíváncsiság, s utazási-viszketeg, nem mulatnivágás, hanem csak is egyedül a közügy vonzott; letéve tehát minden magánérdeket s vigalomról, útra keltem de előbb a szép Etelkét búcsúzóban háromszor körülesokolám.

Megígertem, hogy műutamat leirom, s azt lapodban közzé teszem, ime megkezdem azt; kijelentve azonban előre, hogy abban hiában keressz valami mulattatót, vagy plane kalandot, (a mi uton gyakran megessék, tapasztaltuk. Szerk.) én csak a közügyet, mint utazásom egyedüli czélját érintem benne, hogy különbözzen a legujabb divatú műutazók, s utleiróktól.

Hallgass tehát, s őszinte szavaimat hallja meg az egész haza. „Éljen a haza!“ „Szép tavaszi reg volt, a nap kikelt hullámágyából, üdvadólág árasztva szét sugarait az ébredő természetre, a virágok kitérték kelyheiket, s hímese szirmaikon a bibor korány illatos harmatesepjét gyémánttá varázsolva át, tündököltet a fényes napsugár; a esicsergő madarak ép háladalaikat zengék az égnek, midőn én egylovas confortabléba ülve a vasúti indóházhoz hajtottam, (bocsáss meg szerkesztő barátom, hogy ily pongyolán, ily prózailag irám le egy reg kellemet, de leírásom elején megjegyzém már, hogy egyszerű leszek, s magány dolgokra ki nem terjeszkedem.) Folytatom tehát tovább:

Alig értem az indóházhoz, s már harmadszor füttyült az útra készen álló gőzkoesi, s alig helyezkedtem el a vagonban, mái túl voltunk Pest határin. Csak ekkor értem rá utitársaimon vizsga szemlét tartani. Kivülem hárman voltak csak a vagonban, egy kékszemű kis leány, egy éltesb nő, hihetőleg anyja, és egy vén matrona, argus szemeiről következtetve nagynéne, vagy gouvernante lehetett, mert csak ezeknek van oly sajátos argusi örökös tekintetük. — Az idő kedvezett utazásunknak, a legszebb tavaszi reggel egyike, bár az idő kissé még hideg volt. — A kis kékszemű leány franczia mantillejébe burkolá magát (n. b. 1862-ben történt már), hogy a hűvös szellő elől fedje gyenge kis mellecskáját, felkelt, hogy az ablakot betegye, s azt szép kis kezecekének minden erőlködése daczára nem bírta bezárni.

- Tán segíthetek nagysám?
- Igen lekötelezne uram!
- Hová szándékoznak nagysádotok?
- Kisvárra. S ön uram?

— Nekem nincs bizonyos tervem, utazásom közérdekből teszem, én X. Y. költő vagyok, elhatároztam körutat tenni az országban, tanulmányozni a népszokásokat, népdalokat s azokat összeszedve hazám hűn dobogó keblére tüzni, én tehát betérek mindenhová, hol ilyen élvezet vár reám.

— Igen örvendek uram, mi névről rég ismerjük önt, olvastuk gyönyörű verseit a Kaulauzban, s Napkeletben, elvalánk ragadtatva általuk, ön genie, — bocsáss meg szerénytelenségem, nyiltságom, ön második P e t ő f y (Kérlek szerkesztő pajtás lapodban utazási leírásomból e pár sort eicero ritkított nagy betűkkel nyomasd, s én ígérem viszont, hogy legelső irodalmi fellépésemnél hozzád írom az első ódát.)

— Ön büszkévé tesz nagysád, folytatám a társalgást; de e perczen megállt a vonat, a conducteur élesen elkiáltá:

„Szieglied zwanzig Minuten.“

Mi kiszálltunk, mert éhesek valánk. — Én rostbeaffet parancsoltam, s hoztak paczalt, hiába lár máztam én, a kellner elfutott, s mint-hogy a vonat sietett, ép oly jó étvágygyal megettem a paczalt, mintha rostbeaff lett volna. — Fizetésre került a sor, én ötforintosat adtam oda, addig számolt, számolt, míg a gőzgép harmadszor is füttyült, s én kénytelen valék az egész összeget nála hagyni, kárpótlásul azok fejében, kik fizetés nélkül szöktek meg.

Ime egy közérdekű felfedezés, egy érdekes tájszokás!

Ismét együtt ültünk négyen a vagonban.

Jó ideig némán voltunk, én a kék szemekben gyönyörködém, bár igen phlegmatikus úriember vagyok.

— X. Y. úr kezdé újra a társalgást az én kis szökém, Kisvár igen kedves hely, ha önt mi sem tartóztatja, igen örvendenénk, ha szerencsénk lenne, nálunk is találhat ön tanulmányozni valót.

— Igen örvendenénk uram, szólt közbe a mama.

— S én boldog vagyok, engedni kedves kérésüknek.

(Vége következik.)

X. Y.

országszerte ismeretes genie.

Nyilvános kérelem.

Alávaló gaz-emberek azon felsőbb körökig hatott hirt terjesztik, hogy mult számunkkal egyuttal könyomatú vagy irott czédulát küldénk szét, melyben ama kép alatt állítólag értetni kellő személyek megneveztetnek. Ezennel saját becsületünk érdekében — fölhívunk minden embert, hogy ha ily czédulát kapott volna, azt az illető legközelebbi hatóság utján felsőbb helyre fölterjeszsze, vagy hiteles uton kezeinkbe juttassa.

A Handabanda szerkesztősége.

Nyilt posta.

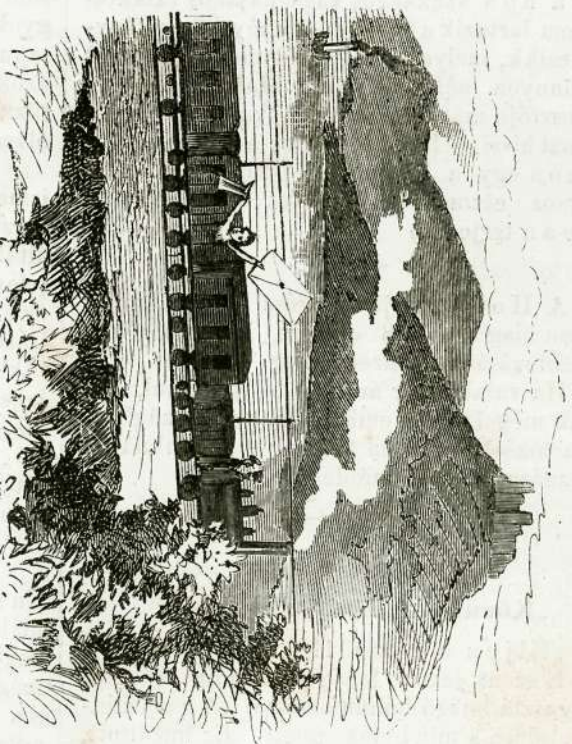
➡ Méltóztassanak a helybeli előfizetők, ha talán valamely számot meg nem kapnának mindjárt hétfőn, nem pedig egy vagy két hét múlva reclamálni. A kihordónak kötelességévé van téve a lapot megjelenése napján, azaz szombaton déli 1 óráig minden helybeli előfizetőnek kézbesíteni.

Vidéki előfizetőinket is kérjük, hogy rögtön reclamáljanak, nem pedig napok vagy hetek múlva; mi a példányokat rendszeren pénteken adjuk fel az itteni postára.

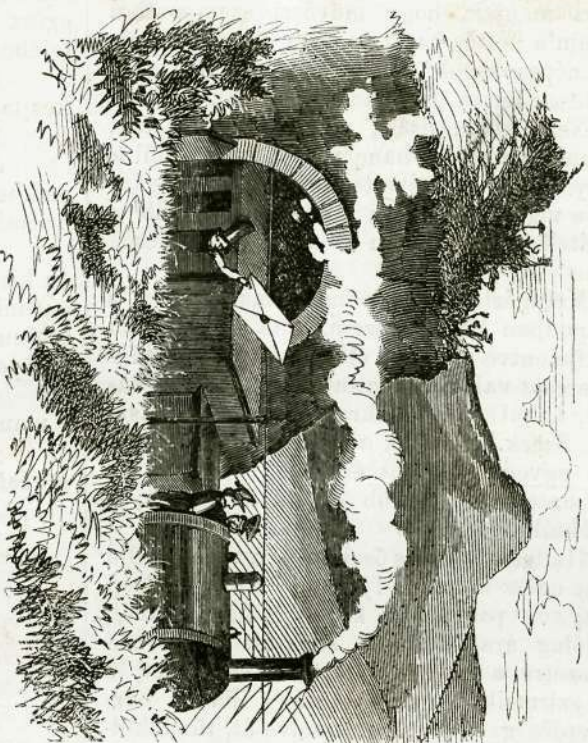
➡ Teljes számú példányokkal még folyvást szolgálhatunk.

Az egyik azért a másik ezért szeretne minhamma- rabb országgyűlést.

Május 1-jén gyorsvonat hozza az országgyűlést
megnyitó levelet.

Május 14-kén — ismét gyorsvonat hozza a nagy pe-
cés levelet, melyben írva áll: minthogy a magyar
országgyűlés — így — úgy — — Reichsrath — nem:
tehát ezennel feloszlatatik.

Mi pedig **ezért** óhajtánánk országgyűlést.